

Ty můžeš časem zapomenout.
Internet nezapomíná.

NĚMÁ

Kateřina Dalecká

NĚMÁ

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright Kateřina Dalecká, 2026
Cover © Barbora Žižková, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7103-5 (pdf)

Kateřina Dalecká

NĚMÁ

Ty můžeš časem zapomenout.
Internet nezapomíná.

MARKÉTA

Vynořím ruku nad hladinu a pozoruju, jak se mi dlouhým pobytem ve vodě zkrabatila kůže na konečcích prstů a vytvořily se na ní hluboké vrásky. Připomínají slupku jablka, které zůstalo zapomenuté na dně přepravky a snad na protest se rozhodlo scvrknout do podoby křížaly. Není divu. Sama nevím, jak dlouho už ležím ve vaně, úplně jsem ztratila přehled o čase. Je to hodina nebo snad dvě? Netuším, v koupelně nemáme hodiny a mobil i chytré hodinky jsem nechala ležet v ložnici na nočním stolku. I tak by mi teď telefon byl k ničemu, vypnula jsem ho hned poté, co jsem Adamovi poslala zprávu. Pro jistotu, abych neměla pokušení mu to zvednout, až mi bude volat. A taky pro klid duše, pokud by se se mnou vůbec spojit nepokusil.

Určitě už jsem ale v naší malé koupelně s šedým obkladem imitujícím beton zavřená dlouho. Horká voda ve vaně dávno vychladla a na hladině nezbyla ani známka po nadýchaných bublinách koupelové pěny. Nevím, co mě to napadlo, nalít si do vany pěnu s uklidňující vůní levandule. Asi jsem jen chtěla dodržet svůj obvyklý rituál pro pocit, že se dnešní koupel nijak neliší od jiných. Zvednu se na rukou a posunu tělo o trochu výš, takže mi teď hladina sahá několik centimetrů pod prsa. Vychladlá voda se tím pohybem rozvíří a mým tělem ještě více prostoupí zima,

až se mi na rukou zježí chloupky v husí kůži. Chvíli si pohrávám s myšlenkou dotočit si z kohoutku teplou vodu, ale rychle ji zavrhnu. Akorát bych to tím protahovala.

„Ségra?“ ozve se z chodby Lenčin naléhavý hlas. Rázem pochopím, proč se Adam na nějakou dobu za dveřmi odmlčel. Snažil se sehnat Lenku, aby mi domluvila. Uleví se mi, chvíli jsem si myslela, že se na mě přece jenom vykašlal a odešel, tak jak vyhrožoval. Uvědomím si, že kvůli mně Lenka musela přerušit jednu ze svých lekcí jógy, ve čtvrtek má přece celé dopoledne plné. Představím si, jak ji Adam bombardoval svými telefonáty, dokud mu to nezvedla, pak předčasně ukončila hodinu a nasedla do taxíku. Jak asi spěchala, aby tu byla co nejdříve, a snad se o mě v tu chvíli bála. Ta její starost mě najednou zničehonic dojme a musím se hodně snažit, abych přemohla slzy.

„Maky, slyšíš mě?“ zopakuje Lenka do dřevěné plochy dveří, za kterými tuší svou starší sestru. „Ty jsi s ní předtím mluvil?“

„Jo, chvíli,“ slyším i Adamův hluboký hlas. Jsou tam oba. Pocítím další úlevu.

„A co říkala?“

„Skoro nic. Jenom něco, jako že to nemá cenu a mám ji nechat bejt...“

Přes masivní dveře ke mně doléhají jejich hlasy sice potichu, ale i tak rozumím každému slovu. Připadám si trochu nepatřičně, že takhle odposlouchávám cizí rozhovor, přestože jsem jeho hlavní postavou.

„A jak dlouho už se ti neozvala?“ zeptá se Lenka. V jejím roztreseném hlase je znát strach. „Nemůže být pozdě?“

Je mi jasné, že se jí před očima přehrávají ty nejhorší scénáře. A já si tady přitom ležím ve vychladlé vaně a lituju, že už mi slehla koupelová pěna.

„Ségra, řekni něco, prosím tě,“ zažadoní Lenka znovu.

„Nechte mě tu samotnou,“ vzlyknu zlomeným hlasem. Nedomámu se ságrě udělat a ignorovat její výzvy. Asi přece jen v hloubi duše chci, aby věděla, že tam stále jsem a slyším ji.

„Maky, pojď už ven, vždyť se to celý vyřeší.“ Lenka bere moji reakci jako šanci pokračovat v rozhovoru. Tentokrát se už ale zpátky neozvu.

„Za nějakou dobu už si na to nikdo ani nevzpomene, věř mi,“ zkusí to po chvíli znovu, ale v hlase už jí opět zazní skepse z mého mlčení.

„Prosím tě,“ odbude ji posměšně Adam. „Vždyť to je všechno jenom taková její hra. Nemá v plánu to fakt udělat, jenom nám hraje na city.“

„Jak si tím můžeš bejt tak jistě?“

„Přemýšlej, proč by mi jinak asi posílala tu zprávu? Normálně chtěla, abych jí to překazil.“

Má pravdu, ta esemeska nehraje moc v můj prospěch. Vlastně ani sama nevím, proč jsem mu ji posílala. Od devíti hodin měl mít v práci nějakou velkou poradu a asi jsem proto předpokládala, že se na telefon nebude dívat. Prostě jsem jen nechtěla odejít bez nějakého rozloučení a vzkaz psaný rukou mi přišel příliš patetický.

„To teda nevím, poslední dobou mi přišla dost na dně,“ slyším Lenčin pochybovačný tón, kterým mému manželovi odporuje. Nesouhlasila s ním nikdy v ničem, takže není divu, že se to nezmění ani teď kvůli mně.

„Maky, neblázni, myslí aspoň na Elišku,“ pokračuje Lenka opět hlasitěji směrem k zavřeným dveřím.

„Tak na tu měla hlavně myslet dřív, ne?“ podotkne Adam. Dokážu si živě představit jeho opovržlivý výraz ve tváři. Viděla jsem ho za posledních pár týdnů snad stokrát.

„Nemohl bys aspoň na chvíli přestat bejt takovej kretén?“ oboří se na něj Lenka. „Děláš, jak kdyby za to Markéta mohla.“

„A tobě jako přijde, že za to nemůže?! To mě chceš i ty přesvědčovat, že je ve skutečnosti jenom oběť a všichni se proti ní spikli?“ Adamův hlas nabírá na intenzitě, takže bych ho nemohla přeslechnout, ani kdybych se sebevíc snažila.

„Můžeš se uklidnit? Jenom říkám, že se to stalo strašně dávno, tak proč ji v tom potřebuješ takhle koupat, stejně jako ostatní? Stejně to teď chce ségra udělat jenom kvůli tobě.“

„Znovu ti opakuju, že nic udělat nechce. Prostě jenom potřebuje pozornost a abychom ji trochu politovali, to je celý,“ odpoví Adam chladně.

„Markéta žádnou lítost nepotřebuje, stačila by trocha respektu a pochopení.“

„Hele, ani jsem od tebe nečekal nic jinýho než tyhle žvásty. Ty si ale nech na ty svoje kurzy, nás s Markétou z toho vynech...“

Na chvíli nastane za dveřmi ticho.

„To nemá cenu, já ty dveře vyrazím,“ ozve se najednou Adam rozhodně. „Na tohle fakt nemám čas, v práci na mě čekají akcionáři firmy – pokud tam teda ještě pořád jsou. Nemůžu tady jenom stát a čekat, až konečně vyleze.“

„Ty teď dokážeš myslet na práci, jo? To máš teda ještě silnější žaludek, než jsem si myslela.“

„Ne, jenom se na rozdíl od tebe snažím myslet racionálně.“

Rozklepu se zimou, déle už v ledové vodě nevydržím. Musím se rozhodnout. Pohledem sklouznu od měkkého županu, zavěšeného na háčku vedle dveří, až k rohu vany, kde leží velký kuchyňský nůž s dřevěnou rukojetí. Nezvyklý doplněk k relaxační koupeli. Na začátku týdne jsem nic netušícího Adama přinutila, aby všechny

nože nabrousil. Chtěla jsem mít jistotu, že můj plán nepřekazí taková maličkost, jako třeba tupý nůž.

Zadržím dech a naposledy ponořím hlavu. Slyším, jak mi voda hučí v uších a na chvíli konečně vytěsň hlasy linoucí se zpoza dveří. Alespoň na těch pár vteřin nevnímám, jak o mně mluví nejblíží. Jak místo mě vysvětlují moje myšlenky a pohnutky, jak debatují o mé minulosti a rozhodují o budoucnosti. Tak jako poslední dva měsíce. Jako bych snad sama mluvit nemohla, jako bych na to neměla právo. Jako bych byla němá.

PŘED DVĚMA MĚSÍCI

ADAM

Natírám zlatavě opečený toust tenkou vrstvou másla a jahodové marmelády a snažím se u toho počínat si co nejšikovněji, abych minimalizoval počet hnědých drobečků padajících na čistý jídelní stůl. Z protější strany mě pozorují dvě velké zelené oči schované pod hustou ofinou kaštanově hnědých vlasů. Eliška sedí na své židli a netrpělivě sleduje, jak jí připravuju snídani.

„Tak tady to máš,“ vítězoslavně před ni položím plastový talířek s namazaným toustem. Eliška ho obtočí oběma rukama, ale nezakousne se do něj, jak jsem očekával. Jen mlčky zírá doprostřed talíře a vyčkává.

„Tak jez,“ pobídnu ji, kdyby snad náhodou čekala na svolení, že se může dát do jídla. Ani to ale nepomůže. Situaci jako vždy zachrání Markéta, která se objeví za mými zády a usedne ke stolu na židli vedle mě.

„Tys jí tam nechal kůrku?“

„No,“ pokrčím rameny. „Je na tom snad něco špatně?“

„Nene, já jenom, že Eliška nemá kůrku ráda,“ podotkne Markéta. Nezní to nějak útočně, ale přesto její komentář dostatečně jasně naznačuje, že pokud naší dceři automaticky neodřezávám z chleba okraje, jsem o něco horší rodič. Chci jejím směrem podle

mého názoru trefně namítnout, že na škole v přírodě nebo táboře jí určitě nikdo kůrky odkrajovat nebude, ale zastaví mě bodavá bolest v oblasti krku. Syknu a strnu uprostřed pohybu.

„Je ti něco?“ zeptá se Markéta starostlivě, zatímco beze slova z Eliščina talíře vezme toust a začne ho upravovat podle jejího přání.

„Asi jsem si v noci přeležel krk, jak jsem usnul na gauči.“

Snažím se polštářky prstů rozmasírovat ztuhlé místo na krku, ale nemá to moc velký účinek. Noční skrčená poloha na krátké sedačce udělala své.

„To máš z toho tvýho vyspávání u televize. Hlavně že v ložnici máš novou matraci, vid’?“

„Hm, akorát že tam na mě nikdo nečekal,“ podotknu suše a jako vždy se tím trefím do citlivého místa. Je mi to hned jasné z toho, jak se Markétě rázem změní výraz ve tváři a stočí pohled někam doprostřed jídelního stolu.

„Promiň, zase jsem usnula u Elišky. Nějak se mi vždycky podaří uspat dřív sebe než ji,“ pokrčí omluvně rameny.

Není potřeba to rozebírat dál. Mám pocit, že jsme si tenhle rozhovor už zopakovali stokrát, možná tisíckrát, tak proč si tím kazit i dnešní ráno. Stejně by mi Markéta neřekla nic, co bych už neslyšel dříve.

„No vždyť jo, já už jsem si zvyknul,“ pronesu tedy jednoduše, ale neodpustím si lehce jedovatý tón, aby nebylo pochyb, že jsem z toho rozladěný.

Markéta chce něco dodat, ale pak jen úkosem pohlédne na Elišku, aby bylo zřejmé, že teď se tahle debata nehodí. Samozřejmě, nehodí se téměř nikdy. Ani já z toho nemám radost. Komu by se taky chtělo donekonečna rozebírat to, proč s vámi manželka nechce sdílet ložnici. Už když jsme se s Markétou seznámili, bylo

jasné, že je spíš stydlivější a v tomhle směru nebude moc iniciativní. Ze začátku to ale fungovalo alespoň v nějaké rozumné míře. Když jsme se pak delší dobu neúspěšně pokoušeli o Elišku, byla to dokonce ona, kdo dával častěji podnět k intimním chvilám a neváhal přeskládat naše plány, aby zajistil, že na sebe budeme mít večer čas. Byly to pro mě v tomhle směru asi ty nejhezčí a nejintenzivnější měsíce.

O to větší šok potom nastal, když Markéta konečně otěhotněla a její apetit zcela vymizel. Měl jsem pro to pochopení, těhotenské nevolnosti a stále se zvětšující břicho, ve kterém rostlo naše dítě, částečně odrazovaly i mě. Po porodu celkem přirozeně přišlo období s nařízeným půstem, který plynule přešel v půst dobrovolný, zapříčiněný nedostatkem spánku a ubíjejícími starostmi o neustále plačícího novorozence.

Jenomže ani po pár měsících se situace nezlepšovala, přestože to Markéta pořád optimisticky slibovala, aby ve mně udržela alespoň jiskřičku naděje. Naše rozhovory se stále častěji začaly stáčet tímhle směrem – střídavě k mému naléhání a Markétinu vymýšlení nových důvodů, proč to zrovna dnes nejde. Abychom se tomuhle neustále se opakujícímu kolotoči vyhnuli, začala Markéta jakoby náhodou pravidelně usínat u Elišky v pokoji a přesouvat se do ložnice až pozdě v noci, když měla jistotu, že spím. A já se snažím to brát tak, jak to je. A hlavně se smířit s tím, že už to možná lepší nebude. Prostě mi nakonec stejně nezбуде nic jiného než si počkat na ten jediný večer v měsíci, kdy se milostivě rozhodne mi ustoupit, ale stejně u toho dává celkem jasně najevo, že to dělá jen kvůli mně a rodinnému klidu. Pokud u ní chci vidět opravdové vzrušení a vášně, musím čekat ještě déle. Přibližně jednou za čtvrt roku se Markéta při nějaké příležitosti připije a díky alkoholu se uvolní, alespoň trochu odhodí zábrany, a dokonce i vypadá, že

si to užívá. Ráno ale vypadá skoro až zahanbeně, že se nechala tak unést, a začínáme celé to kolečko nanovo. Tak to prostě je. Jen občas, když se mi, jako třeba dnes v noci, zdají o Markétě sny, ve kterých dělá věci, na něž by sama snad ani nepomyslela, se ráno vzbudím s novým plamínkem naděje, který je však vždy v zárodku zadušen Markétinou lhostejností.

„A je nutný, abys Elišku ještě pořád takhle uspávala? Přece jen už je ve druhý třídě, přečte si sama pohádku a usne. Vždyť z toho neustálého nočního přesouvání do ložnice musíš mít taky úplně rozhozenou spánek,“ podotknu trochu oklikou, aby mě Markéta nemohla podezírat, že mi snad jde jen o mé vlastní zájmy.

„Zlato, vždyť víš, že čtení pohádek od rodičů je hrozně důležitý pro vývoj dítěte. Má to velký benefity pro rozvoj slovní zásoby, a když se z toho udělá večerní rituál, tak to pomáhá i ke kvalitnějšímu spánku,“ opáčí Markéta, absolventka pedagogické fakulty a několika kurzů dětské psychologie. Na to nemám co namítnout. I Eliška potichu žvýká svůj toust bez kůrek a způsobně za sebe nechává mluvit dospělé, aby se mezi sebou domluvili, co pro ni bude nejlepší. Markéta do sebe rychle nahází své dva tousty, které jsem jí připravil na porcelánový talířek, vypije šálek kávy s mlékem a zmizí v koupelně. Víím, že je to asi zbytečné, ale stále mám před očima obrazy ze svého snu, které mi nedovolí, abych se alespoň nepokusil využít téhle příležitosti.

„Elí, já ti pustím pohádku. Můžeš ji dokoukat celou, i když už dojíš, jo?“ řeknu směrem k dceři a najdu na tabletu v historii jeden díl jejího oblíbeného animovaného seriálu.

„Ale já u jídla nesmím koukat na tablet,“ namítne Eliška, přestože jí v očích zableskne nadšení.

„Dneska můžeš.“

„Ale maminka...“

„Já ti to teď dovolil, slyšíš? Kdyžtak si to s mámou vyřídíme spolu,“ řeknu už trochu podrážděně. Jsem přece taky rodič, tak mám stejné právo rozhodovat, no ne? Jakmile z tabletu zazní úvodní znělka animáku, nenápadně se vytratím z kuchyně do chodby a zamířím rovnou do koupelny. Markéta stojí u velkého zrcadla zavěšeného nad umyvadlem a líčí se, zrovna si obtahuje linii obočí hnědou tužkou a pekelně se u toho soustředí. Sluší jí to. Bílá halenka jí obepíná tělo a zdůrazňuje křivky plných prsou, šikovně skrytých pod decentním výstřihem, a džíny se širokými nohavicemi a vysokým sedem naznačují štíhlý pas a oblý zadek. Kdyby aspoň nevypadala tak dobře, to by dělalo můj nedobrovolný celibát o něco snesitelnějším.

„Potřebuješ do koupelny? Už budu hotová,“ řekne, když si mě všimne ve dveřích.

„Nene, nepotřebuju,“ zakroutím hlavou a stoupnu si za ni tak blízko, až se hrudníkem přitisknu na její záda. Její parfém mě zašimrá v nose. Obě ruce jí ovinu kolem pasu a do ucha jí zašeptám: „Potřebuju něco jinýho.“

„Prosím tě, může sem přijít Eliška,“ ošije se Markéta a snaží se z mého objetí vymanit.

„Nemůže, kouká na pohádku.“

„Cože? Tys jí dal tablet ke snídani?“ neskrývá Markéta nespokojenost.

„Jenom na chvíli. . . Ta mi bude bohatě stačit. Můžu zamknout, jestli chceš.“

Přijde mi skoro až trapné, jak se doprošuju a žadoním o trošku její náklonnosti. Ale když ji tady takhle před sebou vidím a cítím, jak na mě i v Markétiných sedmatřiceti letech pořád působí její kouzlo, je těžké si zachovat důstojnost. Zvlášť po takové době a nočních mukách. Zabořím nos do jejích dlouhých hnědých

vlasů, které jí volně padají po ramenou až k lopatkám. Vždyť kdo může říct, že ho i po deseti letech manželství tak přitahuje vlastní žena? Kdekdo by nám to mohl závidět.

„Ty zase myslíš jenom na to jedno...“ mlaskne nespokojeně Markéta a konečně se jí podaří vyklouznout z mého sevření. Tahle její reakce mě popudí a řekl bych, že zcela právem. Tohle bude říkat mně? I přesto, že jsem se smířil s tím, že budu mít se svou vlastní manželkou sex jednou za měsíc, a trpělivě přistupuju na její hru s vymyšlením stále nových výmluv? Mně, který to zkouší stále znovu a znovu, i přes téměř stoprocentní jistotu její zamítavé reakce, a riskuje ponížení? A to vše jen proto, že jsem si jistý, že bez fyzického kontaktu žádný vztah prostě zákonitě nemůže vydržet. A já přece chci, aby to mezi námi vydrželo. Tak zrovna mě chce opravdu obviňovat, že myslím stále jen na sex?

„Aspoň někdo z nás dvou na to myslí,“ řeknu útočně a taky se od ní odtáhnou. Svou přítomnost v koupelně nakonec využiju aspoň k tomu, abych si vyčistil zuby. Nic jiného už z toho stejně nekouká. Markéta dokončí své líčení a zůstane vedle mě stát, dokud nevyplivnu bílou pastu a nevykloktám ústní vodu.

„Promiň, ale mně to prostě nějak nejde, když vím, že je Eliška vedle a může kdykoliv přijít.“

„To je blbost. Sama dobře víš, že přijde, až jí skončí pohádka. Takže přesně za patnáct minut,“ opravím ji. Naše dcera má striktně omezený čas u obrazovky, a pokud jsem jí tedy povolil nějaký navíc, rozhodně neodloží tablet dřív, než bude muset.

„Možná, ale to nikdy nevíš. Navíc mám teď myšlenky úplně někde jinde.“

„Jo? A kde?“ opáčím sarkasticky. Je mi jasné, že přijde další z řady důvodů a argumentů, na které nebudu moct nic namítnout.

„Dneska má přijít do školy inspekce, vždyť jsem ti to říkala. Musím vyrazit dřív, ať si ještě před hodinou stihnu dokončit přípravu, včera už jsem to nezvládla. Nevadilo by ti, kdybys dneska odvezl Elišku do školy ty?“

„Jasně, to není problém.“

Zhluboka se nadechnu, abych rozdýchal své předchozí vzrušení. Společně se pak vrátíme ke stolu, kde najdu Elišku ve stejné pozici, v jaké jsem ji opustil – zabranou do tabletu a s polovinou nedojedeného toustu v ruce.

„To by už stačilo, jez,“ vezme jí Markéta tablet z ruky. Eliška ani nezaprotestuje, že jsem jí to já povolil. Asi stejně nevěří, že by tenhle argument u matky obstál. I já jsem pro mámu moc malý pán. Znovu si sednu ke stolu a z konvice si naleju šálek čaje, zatímco Markéta projde do předsíně a začne si chystat věci do kabelky.

„Já stejně vím, co jste tam dělali,“ pronese najednou Eliška do ticha s potutelným úsměvem, jaký umí jenom malé dítě přesvědčené o tom, že odhalilo velké tajemství.

„Kde?“

„No v koupelně, s mamkou.“

„A co jsme teda dělali?“ zeptám se překvapeně.

„Pusinkovali jste se tam.“

„Ty jsi nějak všímavá,“ usměju se na ni. Kéž bys měla, Eliško, pravdu.

„Chceš namazat rohlík ke svačině?“ změním radši téma a začnu rozřezávat bílé pečivo na dvě půlky, mezi které naskládám tři plátky šunky.

„Tatí, radši s marmeládou,“ zaškemrá Eliška. Nechci se s ní dohadovat, takže růžové plátky uzeniny zase vyndám, zabalím je zpátky do plastového obalu a přisunu k sobě blíž sklenici domácí jahodové zavařeniny.

„Dneska tě do školy odvezu já,“ oznámím jí. Eliščina tvář se podle očekávání zachmuří.

„Proč?“ zafňuká.

„Protože proto,“ pokusím se o vtip, třeba se mi tím podaří zažehnat nadcházející scénu. Markéta, která nás v předsíni zřejmě zaslechla, na to ale má jiný názor. Dobalí si kabelku a vrátí se za námi do jídelny, aby jako vždy situaci vyřešila.

„Beruško, já toho mám dneska hodně, víš,“ začne naši dceru utěšovat a pohladí ji po vlasech. Jako by na tyhle případy měla nějaký radar. Vždy když si Eliška začne vymýšlet, musí Markéta přispěchat na pomoc a ještě víc ji v tom podpořit.

„Já nechci,“ zafňuká znovu Eliška a tvář jí začne povážlivě rudnout, očividně nemá daleko k pláči.

„Vždyť to spolu zvládneme, ne?“ snažím se do toho vložit, ale ani jedna mě nevnímá. Eliška se tváří, jako by šlo o nějakou strašnou tragédii, a Markéta nad ní sedí s nešťastným výrazem. Já v téhle diskuzi nemám žádné místo.

„Víš co, Eli? Tak když se stihneš rychle zabalit, můžeš jet se mnou, jo? Rychle to dojez a jedeme, dneska žádný loudání,“ ustoupí nakonec Markéta. Je prostě měkká.

Eliška do sebe začne horlivě soukat poslední kousek toustu, zase vyhrála. Já vedle ní sedím jako vosk. Sice taky nemám poránu náladu dohadovat se s rozčileným dítětem, ale tohle neustálé ustupování mi už přijde přes čáru. A asi ještě víc mě štve to, že Markéta naší dceři ustupuje právě v tom, že nemusí trávit čas se mnou, vlastním otcem. Jakmile Eliška spolkne poslední sousto, seskočí ze židle a bez protestů zamíří do koupelny vyčistit si zuby. Zůstanu u stolu sám. V klidu si dojím svůj toust a přemýšlím, co teď.

„Hele, tak jestli povezeš Elišku stejně ty, tak já už asi vyrazím,“ zavolám na Markétu, která už zase zmizela v jiné místnosti.

„Tak jo,“ zavolá na mě, ale po chvíli přece jen přijde a vtiskne mi polibek na tvář. Je to sice něžné gesto, ale postrádá jakoukoliv vášeň, úplně stejně líbá naši dceru.

„Tak Eli, ahoj!“

„Ahoj tati,“ zavolá na mě dcera z koupelny a ani jí nestojím za to, aby za mnou vyšla do jídelny a aspoň mi zamávala. Prostě chce být s mámou, vždyť je to u dětí v jejím věku normální, opakuju si. Stejně mě to ale vždycky trochu zabolí.

„Tak čau,“ zavolám ještě naposledy z předsíně, když se obuju. Obě na mě něco nesrozumitelně houknou. Neubráním se pocitu, že se vlastně těší, až odejdu. Budou zase samy dvě, jak jsou na to zvyklé, a nikdo jim nebude narušovat jejich pohodu. Já se hodím jen v případech, kdy je potřeba být na Elišku přísnější, k něčemu ji donutit nebo potrestat. A taky když se musí něco zařídit nebo zaplatit. Jinak se beze mě ale bez problémů obejdou. Skoro mám pocit, že se jim mým odchodem vlastně uleví.

» * «

Do práce dorazím ještě před půl osmou. Kancelář podle očekávání zeje prázdnotou – Michal, se kterým ji sdílím, nechodí dříve než v osm, takže mám ještě minimálně půl hodiny čas. Přesnou docházku tady u nás nikdo nesleduje – je jedno, v kolik hodin do práce dorazíme, protože tu stejně všichni sedíme mnohem déle než osm hodin. Využiju volnou chvíli a uvařím si v erárním kávovaru další kávu. Jednu už jsem měl sice doma, ale nedokážu odolat pokušení vychutnat si ji tentokrát v tichu a klidu. S šálkem silného espressa usednu do polstrované kancelářské židle a pustím si počítač.

Michal dnes dorazí nad očekávání pozdě. Když se objeví ve dveřích kanceláře, už je po půl deváté, nevypadá ale, že by nějak chvátal. Ranní příchody do práce mu obecně dělají problémy. Někdy se snaží vymluvit na to, že měl hned od rána jednání s klienty, ale asi už pochopil, že mu to stejně nevěřím, takže dnes neřekne na svou obranu ani slovo.

„Dobré ráno,“ zahlasí ve dveřích radostně. V ruce drží papírový tácek se dvěma chlebičky, ze kterých přetéká bramborový salát a vršek zdobí plátek vajíčka a kolečko salámu stočené do růžičky.

„No to je dost,“ trochu ho přátelsky popíchnu. „Teda ty si žiješ,“ zhodnotím pohledem obsah v jeho rukou.

„Nestihnul jsem snídani,“ pokrčí rameny.

„Tohle je tvoje snídaneč, jo?“

„No... Co by sis představoval jinýho? Ovesnou kaši nebo bílej jogurt?“

„Jen aby ti Veronika za chvíli nevyčítala, jak ti roste panděro.“

„Prosím tě, to mi teda vrásky nedělá,“ mávne sebejistě rukou a já tuším, že mluví pravdu. S Veronikou vypadají i po těch dvou nebo třech letech, co spolu žijí, stále jako zamilovaný pár. Určitě mu na rozloučenou dává jiný polibek, než jaký jsem dnes dostal od Markéty. Rychle tu myšlenku zaplaším, nechci si tím kazit náladu.

Jakmile se Michal usadí u svého stolu, zakousne se slastně do prvního chlebičku přímo z papírového tácku, ani si na to nevezme talířek. Z nějakého důvodu z něj nedokážu odtrhnout pohled. Pozoruju ho, jak požitkářsky přežvykuje v ústech sous-to té cholesterolové bomby a vypadá, jako by ho v tu chvíli na světě netížilo vůbec nic. Přistihnu se, že mu to vlastně strašně závidím.

„Co je?“ zeptá se s plnou pusou, když si všimne mého pohledu.

„Nic, jen koukám, jak ti chutná.“

„To si piš. Chceš taky?“ posune rukou tácek, na kterém zůstal jeden obložený chlebiček, směrem ke mně.

„Ne, díky.“

„Tak to jsem rád, nechtěl bych se dělit,“ odpoví Michal s humorem sobě vlastním. „Jakej jste měli víkend?“

Ještě asi ani nezapnul počítač a nevypadá, že by ho to jakkoliv stresovalo. Jsem rád, že jsem ráno ve volné chvíli stihl něco na pracovat. Tušil jsem, že jakmile Michal přijde, bude mě zákonitě rozptylovat.

„Docela dobrý,“ zahraju to do autu, nemám moc co vyprávět. „A co ty? Jeli jste s Veronikou nakonec na nějaký výlet, jak jsi plánoval?“

„Jo, kamaráde, to byla úplná lahoda. Chtěli jsme se původně jenom projít kousek za Prahou, ale našli jsme úplně skvělou zapadlou hospůdku a hrozně jsme se tam zdrželi. Museli jsme tam nechat auto a zavolat si taxíka. Nevěřil bys, jak tam měli výborný pivo. Domů jsme teda přijeli zřízený, jak zákon káže, co ti budu povídat. Tyhle spontánní akce jsou stejně nejlepší,“ vypráví nadšeně Michal.

Dokážu si to představit, taky jsem to měl rád. Někam dojít, nic neplánovat, zdržet se, kde se člověku líbí, a neustále neřešit čas a program. Jenomže to se dá dělat jenom bez dětí. Kdybychom jeli na výlet s Eliškou, určitě bychom se nezastavili v nějaké místní hospodě, možná maximálně na zahrádce na nanuk a limonádu, a i tak by to tam Elišku po chvílce přestalo bavit, začala by být protivná a my bychom se snažili co nejrychleji zmizet, abychom nerušili ostatní hosty. Tak to s dětmi prostě je.

„A vy jste byli v pátek v tom kině, jak jsi říkal?“ zeptá se Michal, protože mu asi přijde, že už moc dlouho mluvil sám o sobě.

„Jo, nakonec švagrová hlídala, tak jsme vyrazili.“

„A líbilo se vám to?“

„Ale jo, bylo to dobrý,“ zhodnotím lakonicky. Z celého večera si pamatuju hlavně klasické nenaplněné očekávání po návratu z kina, ale to Michalovi říkat nebudu.

„Jenom dobrý?“ neuspokojí Michala moje odpověď. „Vždyť na tohle pokračování všichni čekali dva roky, na internetu na to píšou oslavný recenze a podle tebe jenom dobrý?“ šermuje rukama v přehnané gestikulaci, jak je jeho zvykem.

„Tak asi víc než dobrý, no... Promiň, já se nějak nemůžu soustředit, jsem celej rozlámanej,“ vysvětlím a ukážu si na bolavý krk.

Celé ráno se snažím protahovat zatuhlé svaly, aby alespoň trochu povolily, ale zatím neúspěšně. Znovu otočím hlavu napravo, nalevo a pak jí pomalu zakroužím. Při tom pohybu se neubráním nutkavě potřebě si pořádně zívnout. Očividně jsem si už vybudoval rezistenci na kofein, protože ani druhá káva nezmírnila mou únavu.

„Počkej, počkej.“ Michal, sedící na židli na kolečkách, se teatrálně odrazí nohama od stolu a odjede dva metry směrem ke mně. V mezičase už sice počítač stihl zapnout, ale nevypadá to, že by se u něj chtěl nějak přehnaně dlouho zdržet. Ještě jednou se odrazí nohama a dojede téměř k mému stolu, složí ruce za hlavou a zkoumavě si mě prohlíží.

„No nekecej,“ protáhne uznale.

„Co zas?“ Snažím se alespoň část pozornosti věnovat příchozím e-mailům, ale Michal mi nedává moc šanci.

„Jseš rozlámanej, očividně unavenej,“ ukáže na dopitý hrnek kávy na mém stole a zhodnotí situaci okem znalce, „to musela být divoká noc.“

„Ty jsi vůl,“ přistoupím na jeho žertovný tón. Vlastně by to bylo k smíchu, kdyby to nebylo k pláči.

„No tak se nenech přemlouvat a povídej... Bylo něco?“

Nezasvěcený přihlížející by asi nechápal, proč se Michal tak zajímá o milostný život svého ženatého kolegy a proč by případná probdělá noc měla být zdrojem takového nadšení. Jenomže Michal zná detailně moji rodinnou situaci, takže si dokáže představit, jak by pro mě takováhle zdánlivá maličkost byla zásadní. Je těžké před ním něco utajit, když spolu sdílíme jednu kancelář, a navíc když má v povaze do všeho strkat nos.

„O tom přece gentlemani nemluví, ne?“ opáčím a snažím se to zahrát do autu. Nechce se mi teď celou věc rozebírat. Michal mé problémy sice zná, ale má na ně jasný názor. Jeho mottem je, že pokud by neměl sex minimálně každý druhý den, nemohl by vůbec fungovat. A jeho partnerka to naštěstí plně respektuje, nebo to tak aspoň on tvrdí. Můžou si to dovolit, nemají děti a asi ani žádné další větší starosti, které by jim kazily večery. Veškerý volný čas tak věnují sami sobě a chodí pravidelně do kina, divadla nebo wellnessu. To pak není tak těžké najít si chvíli jeden na druhého.

„Tak to mám štěstí, že nejsi gentleman. Tak povídej, jsem jedno velké ucho.“

„Ale nic nebylo, prosím tě,“ mávnu rukou. Nejsem ten typ, co by vymýšlel lži nebo se snažil něco přikrášlit, proto jdu raději rovnou s pravdou ven. „Spal jsem na gauči a mám z toho nějak zablokovanéj krk.“

„To už tě Markéta vyhodila i z ložnice, jo?“ zasměje se Michal. Nevím proč, ale nějakým způsobem mě ta jeho poznámka popudí.

„Ježiš, ty máš zase bujnou fantazii. Normálně jsem večer usnul u televize,“ zchladím jeho touhu po senzaci.

„No dobře, přiznávám, že jsem doufal v trochu pikantnější důvod, proč vypadáš poránu tak přejetě. Přál bych ti to, no,“